

verhaal, en als zoodanig is 't van beteekenis. Het is een leerzaam verhaal, zooals ook een gelijkenis een leerzaam verhaal is. God wil ons in het Kerstverhaal leeren, dat in den mensch geen mogelijkheden zijn tot verlossing, maar dat de verlossing geheel en al van God moet komen. Hij ziet voorbij, dat juist in de historische geboorte van den Christus uit de maagd Maria God tot ons komt met Zijn verlossing. Ook Barth gelooft de 12 artikelen niet. Ook met hem hebben we de 12 artikelen niet gemeen.

En, om niet verder te gaan, ook met de synodalistie hebben we de 12 artikelen niet gemeen. Denk maar aan het artikel inzake de kerk: Ik geloof een heilige, algemeene, christelijke kerk. De synodalistie bewaren en handhaven dat artikel niet. Anders was het onmogelijk om tot ons te zeggen: wij weren u van het H. Avondmaal enz. en toch zijt gij ware geloovigen en broeders.

Was het maar waar, dat wij met alle dezen de 12 artikelen gemeen hadden. Dan kon vereeniging plaats vinden. Maar het is niet het geval. Zeer zeker hebben allen officieel en formeel de 12 artikelen als belijdenis des geloofs. Doch het gaat niet om een formeele handhaving en bewaring, het gaat om echte bewaring naar den inhoud. De Hervormde kerk handhaaft formeel ook de drie formulieren, maar in de praktijk worden ze weinig of niet geteld.

Wij gelooven een... katholieke kerk. Waar is die katholieke kerk? Daar waar de 12 artikelen waarlijk bewaard en gehandhaafd worden tegen dwaling en ketterij, en waar alsoo de toegang tot de kerk niet nauwer of wijder wordt gemaakt dan de Heere zelf doet in Zijn Woord. Daar worden alle Christ-geloovigen vergaderd. Daar staat de deur open voor allen die waarlijk willen buigen voor de Schrift.

4. We komen nu tot het woord „kerk”. Dit woord is afkomstig van het Grieksche bijv. naamwoord kuriakē (vrouwelijk van kuriakos), waarbij als zelfstandig naamwoord gedacht zal moeten worden ekklesiā, gemeente. Kuriakos is afgeleid van kurios, Heer. Kuriakē ekklesiā is dus: gemeente des Heeren. Met

den naam kurios wordt in het Nieuwe Testament Jezus Christus genoemd. Die verhoogd is in den hemel en daar zit aan Gods rechterhand. Hij heeft in Zijn vernedering de Zijnen gekocht met Zijn bloed, zij zijn Zijn eigendom geworden, en nu is Hij in Zijn verhooging Heer Zijner gemeente, haar eigenaar en meester en koning. Zij is de gemeente van den Heere Jezus Christus. De kerk is niet een zaak van menschen. Niet in haar vergadering en niet in haar bewaring. Ook niet in haar reformatie. Met de bede: Uw koninkrijk kome, bidden wij ook: Bewaar en vermeerder U w kerk (Zondag 49). De kerk is niet een menselijke organisatie, geboren uit menselijke aandrif, ook niet uit geheiligde christelijke aandrif. Zij is het volk des Heeren, door den Heere geformeerd. Zij is de gemeente van Christus, door Christus gekocht en vergaderd. Door den Heere bewaard en in stand gehouden. Door den Heere ook in genade telkens weer tot reformatie gebracht. Ook reformatie der kerk is niet een zaak van menschen. Wel worden door den Heere menschen daarbij betrokken, daarbij in dienst genomen. En wat menschen daarin dan doen is, gelijk alle goede werken der menschen, met zonde beïekt. Maar dat neemt toch niet weg, dat reformatie meer is dan een goed werk van menschen, gedaan uit waar geloof, naar de wet Gods en Hem ter eer (Zondag 33). De bewaring — en daarin ook de reformatie — der kerk is een werk des Heeren. Zondag 21, belijdenis doende van ons geloof aangaande de kerk, zegt, dat de Zone Gods Zich een gemeente vergaderd, beschermt en onderhoudt. Hij vergaderd, beschermt en onderhoudt Zich niet christelijke vereenigingen en organisaties enz. Die behooren, wanneer zij beantwoorden aan den norm van Zondag 33, tot de goede werken der menschen, der geloovigen. Maar Hij vergaderd Zich een gemeente. Hij is het ook, die die gemeente in stand houdt. En hij dat in stand houden behoort ook, dat Hij haar verlost van dwalingen, van afval, van menselijke heerschappij, dus dat Hij haar reformeert.

B. JONGELING.

Gods liefde, die naar de wereld uitgaat, is de bron van het leven

UIT DE SCHRIFT

„Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe”.
Joh. 3 : 16.

Er zijn mensen, die hun leven lang tobben met de vraag, of God hen wel liefheeft en of ze dus wel behouden worden. Vooral wanneer ze telkens weer tegen de zonde hebben te strijden en velerlei zwakheden en gebreken in zich vinden.

Ze vallen zichzelf altijd weer tegen. Durven niet meer bidden om vergeving.

En vallen soms aan de vertwijfeling ten prooi en missen alle vrede.

Hun — en ons allen — wil ik bovengenoemde tekst voorhouden.

Opdat ze niet vertwijfelen aan Gods genade.

Maar geloven in de Here Jezus, in wie Gods liefde is geopenbaard.

En opdat ze zo het eeuwige leven mogen hebben. Er is nog een andere reden, waarom ik deze tekst wil bespreken.

Hij bevat de kern van het evangelie, een centrale waarheid.

We kennen deze tekst van kindsbeen aan van buiten.

Maar juist zulke teksten spreken ons vaak niet meer toe.

Waar nog bij komt, dat onze aandacht door allerlei twistpunten, die aan de omtrek van het evangelie liggen, van de centrale waarheden wordt afgetrokken.

Dan kan het goed zijn weer eens bij de kern van het evangelie te worden bepaald.

Hier wordt, om zo te zeggen, alles wat een mens nodig heeft voor de zaligheid in een paar zinnen samengevat.

In de eerste zin wordt gesproken van de bron van het leven: de liefde Gods.

In de tweede zin is sprake van de Middelaar des levens: Jezus Christus.

In de derde zin wordt genoemd het middel ten leven: het geloof in de Heiland.

In de vierde zin is sprake van het resultaat: geen verderf, maar het leven.

God heeft de wereld lief gehad. Daarmee is niet gezegd, dat Gods liefde nu niet meer naar de wereld uitgaat. Maar het wil zeggen, dat de gave van de Zoon een gevolg was van de liefde van God. Het is niet zo, dat Jezus door zijn werk de liefde van God moest opwekken. Neen, God had de wereld lief.

De wereld. Wat hier betekent: de mensenwereld. De zondige mensenwereld.

Dat het over de mensenwereld gaat blijkt uit het vervolg, waar sprake is van ieder, die in Hem gelooft.

Hemel en aarde en al wat er in is kunnen niet geloven.

Daartoe worden alleen mensen opgewekt.

Waaruit duidelijk blijkt, dat niet het geheel van Gods schepping hier bedoeld wordt, maar de van God afgevalen mensenwereld.

Dat God die wereld lief had wil niet zeggen, dat Hij met welgevallen op die zondige mensheid neerzag. God toorn over die mensenwereld.

En God haat de zonde. En toch ging zijn liefde naar die wereld uit.

Met een liefde, die het verloren wil behouden en het geschondene wil redden.

Want wie wereld was oorspronkelijk Gods wereld.

En die menschen waren oorspronkelijk Zijn schepselen.

Daarom ging Gods hart naar die wereld uit om haar te redden van het verderf.

Wellicht kunnen we dat enigszins duidelijk maken door een voorbeeld.

Stel, dat een vader en moeder een zoon of dochter hebben, die niet deugen wil. Een verloren zoon. Die het zo erg maakt, dat vader hen tenslotte de deur wijst. Zó kan het niet langer! Vader toorn en ontzegt het vaderlijk huis.

Dan zwerft die zoon buitenshuis. Tot bitter verdriet van de ouders.

Maar wil dat nu zeggen, dat de liefde niet meer naar dat kind uitgaat?

Zullen ze niet verlangen, dat hun kind — berouwvol — weer thuis komt?

Zijn hun gedachten en gebeden niet bij hun kind?

Zelfs bij menschen is in zulk een geval de liefde niet dood.

Indien menschen, die boos zijn, zo hun verloren zonen nog liefhebben, zou God dan de gevallen mensenwereld niet liefhebben?

De Schrift verzekert ons het tegendeel. Jezus zelf verzekert het ons.

God heeft de wereld liefgehad. God was met ontferming over die wereld bewogen.

De val van die mensenwereld ging God om zo te zeggen aan zijn hart.

De grootheid van Gods liefde blijkt hieruit, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft. Als er in de Bijbel van liefde sprake is, zowel van God als menschen, dan is daarmee niet bedoeld een zekere rimpeeling van het gevoel of aandoening van het gemoed zonder meer. Maar een liefde, die zich toont in liefdedaden.

De Vader van onze Here Jezus Christus is niet maar een God die is, of een God die alleen maar denkt, maar een God die werkt en ingrijpt in de geschiedenis van de wereld en die grote verlossingsdaden verricht.

En de grote verlossingsdaad, waaruit Gods liefde blijkt is het geven van Zijn eniggeboren Zoon.

We staan hier voor diepten, die niet te pellen zijn. Wie zal dit mysterie verklaren? Wie kan dit doorgronden en begrijpen?

Maar we mogen het geloven en ons verwonderen. Wat moet die liefde wonderlijk groot zijn geweest, dat God Zijn enige Zoon voor die zondige mensenwereld heeft gegeven.

Ik moet, als ik deze tekst lees, altijd denken aan de geschiedenis van Abraham en Isaäk. Deze was in zekere zin de enige zoon van Abraham.

God zeide tot hem: „Neem nu uw zoon, uw enige, die gij liefhebt, Isaäk, en ga heen naar het land Moria en offer hem aldaar tot een brandoffer, op een van de bergen, die Ik u zeggen zal” (Gen. 22).

Dan geeft Abraham zijn zoon, zijn enige, die hij liefheeft, zijn „lachen”, zijn lust en zijn leven. Omdat de HERE het van hem vraagt.

Wat moet dat voor Abraham een offer geweest zijn. Onbegrijpelijk.

Nu weet ik wel, dat alle menselijke voorbeelden hinken.

Maar mogen we ons dit niet voorstellen, als we lezen, dat God Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft? Hoe zullen we er anders iets van verstaan?

Hoe ondoordringelijk groot moet Gods liefde wel geweest zijn.

Want waartoe gaf Hij Zijn Zoon? Wat was het doel daarvan?

Dat Hij onze menselijke natuur aannam.

Dat Hij ons in alles gelijk werd, uitgenomen de zonde.

Dat Hij de last van onze zonden op Zich zou nemen.

Dat Hij van de zijnen zou verworpen worden.

Dat Hij zou verzocht worden van de duivel, verloochend zou worden en verraden door zijn discipelen, dat Hij zou lijden onder Pontius Pilatus, zou sterven en begraven worden. Om zo door zijn dood en bloedstorting de schuld te betalen en de zonde te bedekken en het leven voor zondige menschen te verwerven.

Welk mens ter wereld zou zijn zoon voor zulk een taak geven?

„Want nauwelijks zal iemand voor een rechtvaardige sterven; want voor de goede zal mogelijk iemand ook bestaan te sterven.”

Maar God bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, als wij nog zondaars waren” (Rom. 5 : 7, 8).

Wil dat nu zeggen, dat alle menschen zalig worden? Stellig niet. Want „het geloof is niet aller” (2 Thess. 3 : 2).

En uitdrukkelijk zegt de Heiland: „opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe”.

We worden niet automatisch zalig. Het gaat niet „vanzelf”.

„Die in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld, maar die niet gelooft, is alrede veroordeeld, dewijl hij niet heeft geloofd in de naam van de eniggeboren Zoon van God” (Joh. 3 : 18).

Niet meer, maar ook niet minder is nodig, dan in de Zoon te geloven.

Dat is: op Hem vertrouwen, volkomen in Hem rusten.

Alle zaligheid alleen en uitsluitend in Hem zoeken en vinden.

Van het volbrachte werk van Christus alles verwachten.

Op Hem steunen als het enige fundament der zaligheid.

En daarin volharden tot het einde toe.

Want het woord „geloof” staat in onze tekst in zulk een vorm, dat daarin wordt uitgedrukt het voortdurend, volhardend in Hem geloven.

We mogen en we moeten ons volkomen aan Hem overgeven.

Het evangelie stelt geen eisen in de zin van: Gij moet eerst zoveel werken verrichten; of: gij moet eerst zulk een bekeringsweg afgelegd hebben; of: gij moet eerst zulk een graad van betering des levens kunnen tonen.

Maar zal de blijde tijding, de goede boodschap effect hebben in ons leven, dan moeten we — en het mag! — die tijd geloven.

Zonder enige reserve. We mogen ons, zoals we zijn, aan de Here overgeven.

Dat is het heerlijke van het Evangelie.

Al hebt ge uw leven verzondigd, al hebt ge lichaam en ziel verdorven, al zijn uw zonden rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol, als ge heden in de Zoon gelooft en daarbij blijft. Dan zult gij het leven hebben.

Want dat is het heerlijke gevolg van het geloof in de Here Jezus: „dat gij niet verderft of verloren gaat, maar het eeuwige leven hebt”.

Zelfs in deze centrale boodschap laat de Here niet na te waarschuwen voor het verderf, dat is voor het verloren gaan onder Gods toorn.

De wereld, die in de Zaligmaker niet gelooft, gaat verloren.

Een mens kan springlevend zijn en toch dood zijn in zonden en misdaden.

Stel u een mens voor, die alles heeft in deze wereld

wat hij hij niet

Al he tig stel wat hij stel kin te wor en al w in de Z weg na

Maar heeft h

Hij h het bes

Want is voor

moeltev zijn. W

Ik las

lijke di hebben

kregen.

„uitger gingen,

nigd, in ter doe

vellen e

lijk beh hebben

lonen

„Uit

We w

gegeven

ten.

En re

inzake

uitzichte

gedachte

nen ver

Want

In de

van alle

doen

haal

geno

deel

dat ze

negligen

sionelen

wen sh

maker's

den zijn.

Men b

afgevraa

loofd, w

mensen

Op di

We kuni

omstand

niet om

de rech

Kerk he

stoken;

staat oo

consequ

optreden

door her

teriseerd

altijd m

kring, w

matie, e

geachte

of voor

M a m

ditie:

afschuiv

heid, de

procedur

eigen ge

pleitred

zegt: we

verklaar

in afwac

dure, di

sterke w

Dát w

Vrijmak

niet belo

direct w

slissende

plaatsen

men zelf

maar een

Schriftge

Natu

Hervorm

„D.K.O.”

kerken. E

derheids

ingaan”,

hun hart

voor „Al